

Waarom ik?

Lenne de Haan

Schrijver: Lenne de Haan

Coverontwerp: Lenne de Haan

Covermodel: Lynn Sieveking

Correctie en opmaak: Annelieke Heppenhuis

ISBN: 9789465350708

© De Netwerker

Voor papa

Het leven is wat je gebeurt als je andere
plannen maakt.

Proloog

Met een flesje bier in mijn hand sta ik te swingen op de muziek. Het is druk. Overal lopen mensen die ik niet ken. Waar zijn mijn vriendinnen? De muziek dreunt door mijn lijf. Er hangt een dikke laag rook in de lucht.

Ik worstel me door de menigte heen. Mijn vriendinnen staan in een hoekje met elkaar te kletsen. Ik trek ze in een groepsknuffel. Giechelend neem ik een slokje van mijn bier. Ik ben het gelukkigste meisje op aarde. Ik heb vijf beste vriendinnen, school gaat goed en ik heb een biertje. Met mijn armen in de lucht begin ik te dansen. Ik wieg mijn heupen heen en weer. Mijn vriendinnen doen mee. De muziek zwelt aan en meerdere mensen gaan de dansvloer op. Ik heb het naar mijn zin.

Maar al snel loopt het zweet over mijn rug. Iedereen staat dicht op elkaar en ineens besef ik hoe warm het hier

wel niet is. Ik heb frisse lucht nodig. Met moeite kom ik uiteindelijk bij de achterdeur. Er is niemand in de tuin. Uitgeput laat ik me vallen op de loungebank. Ik kijk naar de bloemen. Ik heb deze tuin altijd al mooi gevonden. Rustgevend. Voor even sluit ik mijn ogen en geniet van de wind die zachtjes over mijn gezicht strijkt. Ik zou hier uren kunnen blijven liggen.

Net wanneer ik me wil omdraaien, hoor ik een vreemd geluid. Van schrik open ik snel mijn ogen. Ik kijk de tuin rond. Niks. Ik wil mijn ogen weer dicht doen, als ik het vreemde geluid nog een keer hoor. Mijn ogen schieten heen en weer door de tuin. Ik sta op van de bank en langzaam loop ik een stukje de tuin in. Ik draai een rondje om mijn eigen as. Daar! Bij de garage. Een schaduw. In het raam van de deur. De klink van de deur gaat op en neer... Iemand wil de tuin in. Ik draai het slot om. Even is het doodstil, maar dan gaat de deur open. Een vaag figuur

stapt de tuin in. Ik kan niet goed zien wie het is. Dan wordt de tuin verlicht door de maan.

‘Wat doe jij nou weer hier?’ sis ik verbaasd.

‘Jou zien natuurlijk.’

Ik kan wel kotsen. ‘Ik denk dat het beter is als je gaat.’ Mijn stem trilt. Wat gebeurt er als we hier de hele nacht blijven staan? Er gebeurt niks. We kijken elkaar alleen maar aan. Allerlei vragen spoken door mijn hoofd.

‘Ik wil dat je heel goed naar mij luistert.’ Het geluid klinkt zacht, bijna als gefluister. Kippenvel verspreidt zich over mijn armen. We staan bijna tegen elkaar aan. Ik voel de lucht langs mijn gezicht strijken. ‘Ik wil dat je vanavond naar huis gaat en doet alsof er niks aan de hand is. Ik wil dat je niemand vertelt over de gebeurtenissen in dit huis. Niemand, begrepen?’

De duistere blik maakt me bang. Ik voel dat er iets ergs zal gebeuren als ik

niet luister, maar ik kan zo niet langer doorgaan.

‘Nee!’ mijn stem klinkt een stuk krachtiger dan eerder. Mijn handen zijn gebald tot vuisten, klaar om aan te vallen. De duistere blik verdwijnt. Een bulderend gelach klinkt door de tuin. Ik kijk verbaasd. Mijn arm wordt stevig vastgepakt. Ik verzet me, ruk me los. Maar ik word stevig vastgehouden. Onze gezichten raken elkaar nu aan.

Zachtjes wordt er iets gefluisterd. ‘En nu heel snel naar mij luisteren. Anders zwaait er wat.’

Ik sla en schop om me heen, maar het heeft allemaal geen zin. Een enkele gedachte zweeft nu nog maar door mijn hoofd. Ik haal nog een keer uit. Ik schop wild met mijn benen. Wanneer mijn arm losgelaten wordt, twijfel ik geen seconde. Ik spring over de bloembedden heen en sprint naar de deur. Ik kijk niet achter me. Mijn hart bonst in mijn droge keel. Er is maar één ding wat ik wil en dat is de deur bereiken. Maar voordat ik de deur kan

halen, word ik aan mijn haar getrokken. Ik onderdruk een schreeuw. Nee, nee, nee. Tranen rollen over mijn wangen. Ik word van de deur weggetrokken. Ik val op de grond. Kruipend probeer ik veiligheid te zoeken, maar een zwaar gewicht drukt me naar de grond. Mijn armen worden boven mijn hoofd vastgepind. Huilend kijk ik naar boven. Ik voel me bekeken. Valse ogen bekijken mijn lichaam, ze kijken naar mijn nek. Ze blijven kijken naar mijn nek, terwijl ik worstel om mezelf los te maken. Er glinstert iets in die valse ogen. Of verbeeld ik het me? Mijn nek wordt vastgegrepen. Ik kijk recht in een paar bruine ogen. Mijn keel wordt dichtgeknepen.

‘Ik zei dat je naar mij moest luisteren!’ Verhit van woede worden de woorden een voor een uitgesproken. De druk op mijn nek wordt steeds erger.

‘Stop, alsjeblieft.’ zeg ik hees.

Er gebeurt niets. Mijn handen zoeken naar een uitweg. Zwarte vlekjes voor mijn ogen. Lucht! Ik heb lucht nodig. Ik stribbel niet meer tegen.

Ik kijk nog een laatste keer in de duivelse ogen. Opeens wordt alles zwart. Het laatste wat ik zie en wat ik ooit zal zien zijn de bruine, valse ogen van mijn moordenaar.

Hoofdstuk 1

‘Hé Lena, luister je wel?’

Verschrikt kijk ik op. ‘Wat?’ Mijn ogen voelen zwaar aan. Ik was duidelijk niet aan het luisteren naar wat Demi aan het vertellen was.

‘Ik was je aan het vertellen wat ik wilde doen met mijn verjaardag dit jaar.’

Geluidloos vorm ik een ‘O’ met mijn mond. Ik zit samen met Demi in de aula. We hebben een tussenuur. Demi is al het hele uur aan het praten. Ik kijk naar buiten. Het regent. De druppels blijven op het raam plakken en vallen langzaam weer naar beneden. De regen maakt me rustig. Het doet me denken aan een levenloos schilderij waar alles mag en kan.

‘Hé, wat is er toch? Je bent al de hele week zo down.’ Demi kijkt bezorgd naar mij.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik ben gewoon moe,’ zeg ik zacht. Ik ben bang dat ze anders doorheeft dat ik lieg. Ik ben niet ‘gewoon’ moe. Er is

veel meer aan de hand, maar ik durf het haar niet te vertellen. Haar donkerbruine ogen blijven stug in mijn ogen kijken. Ik haal mijn schouders nog een keer op. Ik speel met mijn ringen zodat ik haar niet aan hoeft te kijken.

‘Zullen we vanavond anders een meidenavond houden?’ ze klinkt opgewekt.

Ik knik. Ik glimlach bescheiden naar haar. Ik voel me al iets beter. De rest van het lesuur zijn we allebei stil. Het is een fijne stilte. Het geeft me de tijd om rustig na te denken. Ik zal het haar toch een keer moeten vertellen denk ik. Zal daar ooit een goed moment voor komen? Wanneer de bel gaat scheiden onze wegen. We lopen allebei een andere kant op, onze laatste les tegemoet.

Ik ga op mijn vaste plaats zitten. Iedereen komt langzaam binnendruppelen. Maan komt naast mij zitten. Ik vertel haar dat we vanavond een meidenavond gaan houden. Ze gaat enthousiast in op het gesprek. Al gauw zijn mijn gedachten niet meer bij

biologie, maar bij vanavond. De uitleg van meneer De Groot is nog niet afgelopen als de bel gaat.

‘Zie ik je vanavond?’ vraag ik aan Maan.

Vrolijk knikt ze, maar voordat ik haar gedag kan zeggen is ze al op weg naar haar volgende les. Ik pak ook mijn spullen bij elkaar en verlaat het lokaal. Onderweg naar mijn kluisje kom ik nog een paar bekenden tegen, maar als ik naar huis fiets is er bijna niemand op de weg. Thuis plof ik op de bank neer. Ik trap mijn schoenen uit en laat me achterover vallen in de kussens. Ik sluit mijn ogen. Ik laat mijn gedachten vrij in mijn hoofd.

De deur gaat open en dicht. Ik doe één oog open. Simon komt naast me op de bank zitten. ‘Hoe was jouw dag, zus?’ vraagt hij.

‘Mwah, ging wel.’ Ik trek mijn knieën op zodat Simon ook wat ruimte heeft op de bank. ‘Hoe was jouw dag?’

Simon begint uitgebreid te vertellen over zijn dag. ‘Ooh, en Rick komt vanavond langs.’

Ik ga rechtop zitten. Zo nonchalant mogelijk vraag ik wat hij komt doen.

‘Gewoon wat chillen, en zijn nieuwe game uitproberen op de PlayStation. Wil je meedoen?’

Mijn gezicht betreft. ‘Ik kan vanavond niet. We gaan een meidenavond houden.’

Eindelijk kan ik uitkijken naar een avond met Rick en dan kan ik niet...

‘Nou, het was leuk om even met je te praten, maar huiswerk wacht op mij.’ zegt Simon sarcastisch. Hij staat op en trekt zich terug in zijn kamer.

Ik check mijn telefoon op berichtjes. Ik heb twee berichtjes in de ‘Friends’ groepsapp.